

ELECCIONS  EUROPEES

UN CAFÈ AMB EL CANDIDAT



CARLES  
CAPDEVILA

## RAMON TREMOSA

CIU

# «El meu rival és l'«statu quo»»

**L**a segona campanya és més fàcil que la primera? “A la primera ets com un iogurt tret de la nevera, que està fresc. A la segona ja no tens aquesta frescor, però tens molt més coneixement. A la primera patia molt més als debats. No sé què han fet els que han començat ara, però jo el 2009 al febrer i al març vaig estudiar com si fes oposicions, per no fer el ridícul als debats. I ara en canvi hi puc anar amb les mans a la butxaca”.

Parl'm dels altres. “El Romeva era el diputat perfecte d'Iniciativa per a mi, perquè no és ni dogmàtic ni rígid. Suposo que l'Urtasun quan veigi món s'anirà estovant. Encara és ingenuament federalista, però amb una conversa d'ascensor el canviaran perquè els espanyols són espanyols. Al Terricabras el salva que és filòsof i és molt brillant fent ironies”. Terricabras és el seu rival? “No ho veig així, el meu rival és l'«statu quo». De fet el 2009 ja amb el Junqueras vam fer una entente cordiale, fins i tot en el debat de TV3 el Raimon Obiols el va esbrincar públicament. Liva dir: “Junqueras, et recordo que governem junts Catalunya”. Però vostès diuen que és important per al procés que guanyi Convergència... “Nosaltres vam apostar molt per la llista única per blindar el president. Aquesta era la idea. Vam estar a punt fins i tot de no anar amb Unió perquè era contrària a aquest plantejament”.

### De CDC, el dia de la independència

Amb Gambús s'entén millor que amb Sedó? “Té un avantatge i és que va estar sis anys d'assistent de Concepció Ferrer, quan no hi havia ni PDF i les fotocòpies s'havien de fer una per una, i la Concepció era una màquina de treballar. És una perso-

## El 'selfie' de Verhostad amb Vila d'Abadal

¿El seu candidat a la Comissió pel grup dels liberals, Verhostad, és més clar en el dret a decidir en la intimitat que en públic? “Verhostad diu que la feina ens l'hem de fer els catalans, que està per veure si seguim votant en massa i votant dos terços. En el debat va dir *right to decide* i per exemple hi ha un *selfie* molt curiós que és a l'Ajuntament de Vic amb l'alcalde Vila d'Abadal, que presideix l'Associació de Municipis per la Independència i està fet amb el mòbil de Verhostad, i ell sap molt bé que suposa aquella foto, perquè un cop al mes rep la visita del número



**IDEMÀ**  
Javi López,  
candidat del  
PSC

na entrenada, sap de què va”. Ha garantit el vot de tots els eurodiputats de CiU pel dret a decidir a Europa. “No m'imagino Unió votant Juncker. He arriscat la meua credibilitat personal perquè això sigui així”. Es farà militant de Convergència algun dia? “Quan siguem independents. No tinc intenció de fer carrera política. Ser candidat europeu no és fer carrera política, és estar lluny de casa, i si vols fer carrera política has d'estar a Catalunya”.

I doncs per què va acceptar? “El 2009 vaig pensar que amb Zapatero ens arruinaríem. Quan el Mas em va trucar vam tenir unes converses llargues i vaig pensar: «Es mereixia una oportunitat de ser

### BLOC DE CAMPANYA

#### ● Imatge

En la tria de la foto del cartell vaig intervenir una mica en el *dressing*, però no n'hi ha per tant, tampoc és una revista de moda. Jo trio com em vesteixo. Avui per exemple he tornat a anar amb la camisa per fora.

#### ● Formats

El cara a cara m'encanta. Els debats a sis són soviètics, només tens dos torns d'un minut per piular l'eslògan. En els mitings em diuen que sembla una lliçó acadèmica i em diuen que hauria de cridar, però no, ara no ens posarem a fer papers que quedarien imposts i falsos. El Tremosa universitari continua aquí i això no podrà canviar-ho.

#### ● La paraula que diu més

Carrers i urnes. De fet, la meua frase preferida per cridar a votar és: “Carrers plens més urnes buides és igual a *statu quo*”.

#### ● Qui li escriu els discursos

Els mitings me'ls escriu jo. M'ajuda el meu assistent Aleix. Quan pujo a dalt sempre tinc tres o quatre notes que porto a la butxaca, que serveix de guió. M'estic mitja hora parlant dels avantatges de l'Europa que tenim i del cost que suposa no tenir encara la unió energètica o la unió fiscal.

**Abans del partit del Barça**  
Conversa al Princesa Sofia, a tocar del Camp Nou, dissabte passat a una hora del partit de Lliga. No ens va caldre el cafè perquè ell en pren dos al dia i perquè els nervis ja hi eren ben presents. MANOLO GARCIA

president, amb el projecte de la casa gran del catalanisme, el dret a decidir, coses que estava clar que amb més tripartits no tindriem”. Li han dit alguna vegada que és massa independent? “Sí. No tinc cap problema a dir el que penso i crec que la gent valora aquest estil. A mi mai ningú m'ha retret què he votat, però en vots delicats jo he informat abans del que faria. El dia que vaig guanyar la plaça de titular d'universitat el 2002 vaig saber que havia guanyat la meua llibertat”.

No tenia por de no repetir de candidat? “Per mi tornar a la facultat hauria estat bo perquè amb 5 anys no he fet cap espifada notable, ja he tingut el *life event*, ja he fet els informes que volia fer al Parlament”.

### “I això com ho pares?”

“El primer cafè mai no el faig en dejú. Primer esmorzo suc de taronja, cereals i pa amb tomàquet i fuet. A Brussel·les si quedés fas cervesa, perquè en pots anar provant cada dia una de diferent. De vegades demano vi blanc”. Dorm bé? “Vaig dormir menys en precampanya. Havia de preparar tots els materials i ho vaig revisar tot: programes, espots, continguts, idees, missatges”.

Si d'aquí 10 anys fem un cafè què haurà passat? “A la Via Catalana vaig veure en els ulls del meu poble la llibertat. I això com ho pares? La sensació que ja s'havia tombat, que érem una majoria contundent i inapel·lable, que ja no hi ha res a fer, que Espanya no té res a oferir en positiu, ja és el *turning point* i això ja ho hem guanyat”. ■